



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῶντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματά καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ' κ' τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου δευτέρα
κι' ἀκονίζεται κάθε μαχαίρα.

Πεντακόσα καὶ τριάντα,
ἡσυχία κατὰ πάντα.

**Ὀλίγους στίχους κάνω
γιὰ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο.**

Μαλλοτραβιέσαι, ὀρνέσαι, φρενιάξεις, ὀλολύξεις,
ἀπάνω 'στὰ παληόξυλα τοῦ θρόνου σου τρικλίζεις,
λάμπουν χαντζάρια γύρω σου καὶ δίστομα μαχαίρια,
ποὺ βάφουν μ' αἷμ' ἀνθρωπινὸ τῶν φώτων τὸν αἰῶνα,
καὶ μὲ τὰ δρό παράλυτα κι' αἱματωμένα χέρια
σφικτὰ σφικτὰ τοῦ Πατισάχ φουχτόνεις τὴν κορῶνα.

Φονιάδες πάνε κι' ἔρχονται 'στὸ ξακουστὸ Σεράγι
κι' ἀκόμ' ἡ Δύσις ἡ σοφὴ τὰ κράσπεδά σου γλείφει,
κι' ἀκούς ἀπ' ὅλαις τῆς στεριαῖς κι' ἀπ' ὅλα τὰ πελάγη:
ἀνάθεμα 'στὸν Πατισάχ, κατάρρα 'στὸν Καλίφη.»

Κι' ἀν' μέσα 'στὰ μαρτύρια τῆς τόσης συμφορᾶς σου
ὅπως σοῦ κλείση τ' ἄγρυπνα καὶ χαῦνα βλέφαρά σου,
σαντάξαι 'στὸν Βόσπορο πνιγμένοι πῶς σὲ πνίγουν,
ὅπως σφαγμένους σκλάβους σου τὰ στήθη των ν' ἀνοίγουν
καὶ ν' ἀλαλάζουν «θάνατος εἰς τὸν ἀντεροβγάλτη,»
καὶ κοιμισμένοι καὶ ξυπνὸς παθαίνεις 'Εφιάλητη.

Κι' οἱ πρὶν καὶ τώρα Σύμβουλοι σὲ σκιάζονται κι' ἐκείνοι,
Σαΐτιδες, Ριφάτηδες, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποιοί,
κι' ὅποιος μὲς 'στὸ Παλάτι σου καφφέ τῆς Μόκας πίνει
ἀπάνω 'στὸν Παράδεισο τὸν δεύτερο θὰ πιῇ.

'Στὸν ὕστερό του τὸν σπασμὸ θαρρῶ πῶς βλέπω ὑπὲρ μου
τὸν Πατισάχ τοῦ κόσμου.

'Ακούω μυριόστομος ν' ἀντιλαλῇ κατάρρα
κι' αὐτὸς μὲς 'στὴν τρομάρα του μ' εὐνούχους του φιλεῖται,
μὰ μήτε πόθο μέσα του δὲν νοιώθει καὶ λαχτάρα
σὲ χαυνωμένων γυναικῶν τῆς σάρκας νὰ κυλιέται.

Σκιάζεται καὶ τὸν ἴσχιό του, τρομάζει τὸ χάρεμι,
κλειστὰ κρατεῖ τὰ δέλφια του καὶ τὰ παιδιὰ του τρέμει,
καὶ κάθε παλλακίδας του τὸν ἐξαργίσει μούλος,
κι' εἶναι κυρίων κύριος, ἀλλὰ καὶ δούλων δούλος.

Στέκουν γιὰ βαρδιστόροι τοῦ καθάρματος τοῦ ὁρόμου
κι' ἀλλοίμονο 'στὸν ἄμοιρο, ποὺ ὑπὲρ τῶν ξεροθήξῃ,
κι' εἶναι Παλάτι τὸ Γιλδίς τῆς φέικης καὶ τοῦ τρόμου,
ποὺ τρέμει μάτι νὰ τὸ 'δῇ καὶ χέρι νὰ τὸ δείξῃ.

Μήτε πουλί πετάμενο δὲν ἔρχεται σιμά του
καὶ σφάζουν Κούρδοι 'στ' ὄνομα τοῦ πρώτου Σουλτανάτου...
σφαγὴ καὶ ξεθεμέλιωμα ζωῆ των καὶ χαρὰ των,
πατοῦνται λείψανα, σταυροί, καὶ ἁγίων εἰκονίσματα,
τὰ δισκοπότηρα βρωμοῦν ἀπὸ τὰ κάτουρά των
καὶ εἰχνοῦντ' Εὐαγγέλια 'στὼν Κούρδων τὰ κοπρίσματα.

'Στῆς σούβλαις ψήνονται παιδιὰ καὶ ξεκοιλιάζουν μάνναις,
ἀμάτωτη δὲν ἔφησαν Ἀρμένηδων γωνιά,
καὶ οἱ Βασιληάδες τοῦ Σταυροῦ μὲ τῆς πολλαῖς καμπάναις
ἀκόμη στέλλουν γράμματα 'στὸν Κούρδο τὸν φονιά.

Κι' ἐνῶ κοντεύει μακελειὸ νὰ ξαναγίν' ἡ πλάσις
οἱ Πρέσβεις οἱ Χριστιανοὶ τοῦ κάνουν παραστάσεις,
ποῦ νὰ τοῦ τρίψουν ἔπρεπε τὴν παστρική του μύτη
μὲ τὸ βρακὶ τῆς Φατουμάς, τῆς κόρης τοῦ Προφήτη.

Κι' ἂν πίνης αἷμα γιὰ νερὸ καὶ δροσερὸ σερμπέτι
καὶ ἂν σφάζῃ τὸ Ντοβλέτι,
καὶ ἂν σπέρνῃ θάνατο παντοῦ τοῦ Σαραγιῶ τοῦ χνῶτο
καὶ ἂν τὰ σπαθιά των ἀκονοῦν ἀνήμεροι Καρδοῦχοι,
καὶ ἂν στείλουν καὶ ἄλλα γράμματα 'στὸν Πατισάχ τὸν πρώτο
πορφυρογέννητο Βαγιὰν καὶ Ραβασσὸλ σκηπτούχοι,
μὰ τώρα τῶν Γκιουρηνδῶν κατάντησες κοπέλι
καὶ βλέπεις τὴν πορφύρα σου 'στὰ χέρια των κουρέλι.

'Στὴν Πόλι τὴν Ἐπτάλοφον, τὴν ζηλεμένη νύφη,
ψάλλουν οἱ μουζικῖνδες τὸ τέλος τοῦ Καλὶφου.
Γελοῦν 'στὸν λόγο τῆς τιμῆς τοῦ Μεγαλειοτάτου,
τώρα τὸν ἴσκιό τοῦ Θεοῦ δὲν προσκυνᾷ κανένας,
γοργοκυλᾷ καὶ ὁ Βόσπορος, καὶ μὲς 'στὰ κύματά του
κάνουν ἀφροὺς τὰ δάκρυα ξεκληρισμένης γέννας.

'Εσήμανε τὸ τέλος του, ποῦ τὸ προσμένουν τόσοι,
καὶ μήτε τὸ Σαντζάκ-Σερίφ τολμᾷ νὰ ξεδιπλώσῃ,
καὶ αὐτὰ τὰ λίγα δάκρυα, ποῦ τώρα τώρα χύνει
καὶ ξυπνητὸς ὁ Πατισάχ καὶ μέσα 'στὸν νεῖρό του,
εἶναι τὰ τελευταῖα του, καὶ λίγο λίγο σβύνει
μὲ ξαφνικαῖς ἀναλαμπαῖς τὸ μισοφέγγαρό του.

Κυττάζει κατεπάνω του ν' ἀπλώνωνται λυτὰ
τὰ χέρια τ' ἄλυσσόμενα γονατισμένων σκλάβων,
καὶ μὲ μαρτύρων στεναγμούς καὶ αἰῶνων βογγητὰ
πάει βογγώντας νὰ ψηθῇ 'στὸν ἥλιο τῶν Ἀράβων.

Σωριάζεται σὲ θρύμματα τοῦ κόσμου τὸ σαράκι
καὶ πίνουν ἀφοβα καφὲ πιστῶν καὶ ἀπίστων γέννη,
καὶ κρώζει 'στὸ ψοφῆμα τοῦ τὸ λαίμαργο κοράκι:
«Γεννήθη μέσα σ' αἵματα καὶ εἰς αἵματα πεθαίνει.»

«Ο δὸς Χαρίλαος ἐν Ἰταλίᾳ χωρὶς κορδῶματα καὶ μεγαλεῖα.

Ὁ σὺ Τρικούπης ἐνῶ γυρίζεις
τῆς Ἰταλίας καθένα τόπον,
καὶ ὅλο μαθαίνει καὶ ὅλο γνωρίζεις
ἐθίμα καὶ ἔθνη καὶ νοῦν ἀνθρώπων,
ἔφαγν' ἀκούει τὸν Ριγκολέτο
τέτοια νὰ ψάλλῃ μὲ τὸργανέτο.

«ὦ μίο κάρο, ποῦ κάνεις κοῦρα
καὶ τὸν θυμὸ σου παραδαστᾷ,
ὁ Θεωράκης τὰ βρῆκε σκούρα
μὲ τοὺς ἀχρεῖους τοὺς δανειστὰς
καὶ ὅλοι τοῦ δίνουν γερὴ μπατσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

»Βενίτε, φίλε, μπαρκέτα μία...
δὲν ἔχουν διόλου φιλοτιμία,
δὲν τοῦ χαρίζουν μηδὲ λεφτὰ,
θέλουν καὶ ἐκεῖνο, θέλουν καὶ αὐτό,
θέλουν ἐλέγχους καὶ τὰ λοιπὰ,
ὅμως καὶ ὁ Μπάρμπας δὲν σιωπᾷ
καὶ ὅλους τοὺς δέρνει μὲ καμουτσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

»Σοὺλ μάρε λούτσικα ντ' ἄστρο ντ' ἀρτίμ
γύρισε 'πίσω εἰς τὸ μουμένο
ὅλους τοὺς φίλους νὰ 'δῇ παυμένους
καὶ Κορδονάτους διορισμένους,
ὁποῦ 'γινῆκαν ὡσὰν βουτσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

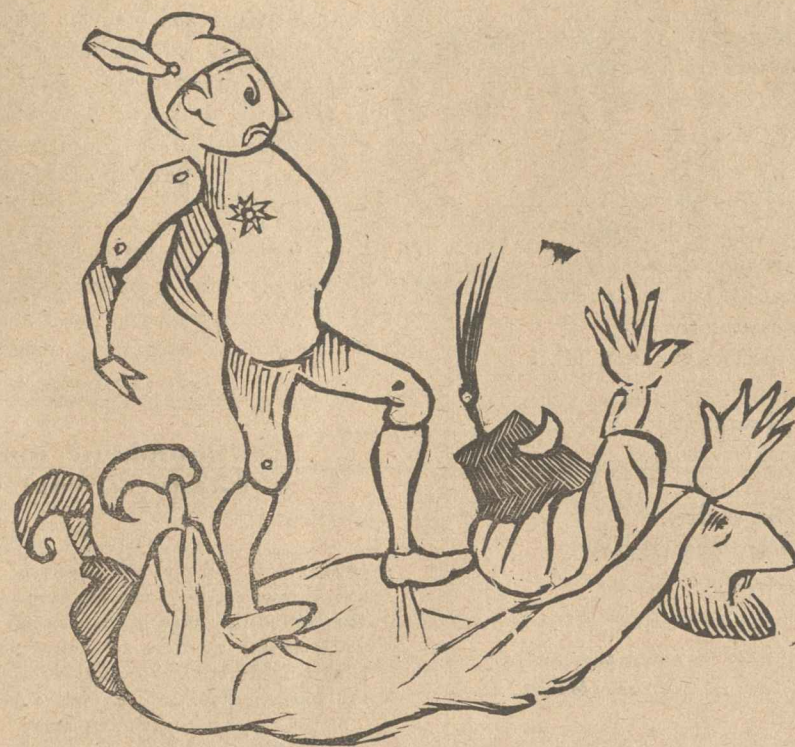
»Τρέχει 'στὸν Μπάρμπα πυκνὸ μελίσσι
καὶ ἐκεῖνος ἔχει φωτιά καὶ λαύρα,
κακὰ χαμπέρια καὶ ἀπ' τὸ Παρίσι
καὶ ἀπὸ τὴν Λόντρα κακὰ καὶ μαῦρα,
καὶ ὅλοι μὲ τρύπια γυρνοῦν βρατσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

»Ὅλα 'γινῆκανε σὰν μιὰ σαλάτα,
παντοῦ παρλάτα
καὶ ἄλλερ μπαλιέρ,
λὰ ντόνα ἐ μόνιπλε πιούμα ἀλ βέντο
μούτα ντ' ἀτσέντο
ἐ ντὶ πενσιέρ,
καὶ ὅλοι φερμάρουν τὴν Ἐξουσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

»Χαμένα τᾶχουν οἱ Κορδονάτοι,
βοῇ καὶ ἀντάρα μὲς 'στὸ Παλάτι,
τί μαγειρεύεται κανεὶς δὲν ξέρει
καὶ ὁ Κορδονάραγας ἴσως 'στὸ χέρι
νὰ ξαναπάρῃ τὰ παπουτσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

»Τὸ φράγκο μία καὶ ὀγδονταένα
καὶ σὺ, σινιόρε, γλεντᾷς 'στὰ ξένα,
μέσα 'στὴν Μπόρσα κακὸ καὶ θρήνος,
κλαίει καὶ τοῦτος, κλαίει καὶ ἐκεῖνος,
καὶ ἀργάζ' ἡ Μπόρσα πολλῶν πεταῖα,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

«Ὁ Θεωράκης καὶ τί δὲν κάνει!
ἐκεῖν' ἀφίνει καὶ τοῦτα πιάνει,
τὸν παρασκότισαν καὶ οἱ ξένοι στόλοι,
βλέπει τί γίνεται καὶ μὲς 'στὴν Πόλι,



Ὁ Φασουλῆς ποδοπατῶν
τὸν Πατισάχ ὡς ἐρπετόν.

καὶ σὺ χαλεύεις 'στὴν Ἀβασία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

»Μεταρρυθμίσεις παντοῦ σκαρόναι,
κτυπᾷ τὸν Σώλσβουρ τὸν τζαρλατάνο,
τὰ κομητάτα τὰ κεραυνόναι,
εἶναι καὶ σύμμαχος μὲ τὸν Σουλτάνο,
νύκτα καὶ ἡμέρα παραδουλεύει,
καὶ ἐν τοῦτοις γράφουν πῶς κινδυνεύει
νὰ ξαναφάῃ καμμιά κλωτσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

»Ἐλα, σινιόρε, σοφὲ Κεφάλαι,
καὶ μὴν πλανᾶσαι σὰν Ὀδοιπόρος,
καὶ ἴσως μὲ σένα μέλι καὶ γάλα
νὰ γίνῃ πάλιν ὁ γκράν Σινιόρος,
ποῦ βασιλεύει μὲς 'στὴν Γραιτσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

»Τρικούπη ρε ντὶ Γκραίτσια ἐ μάντζα μακαρόνι,
βολιάμο φέρ λὰ γκούερα ντὶ Γκραίκο φαμφαρόνι,
πήγαινε σὺ τὸν πόλεμο τῶν δανειστῶν νὰ κάνης
ἀπὸ δὲν τὰ 'κατάφερε ὁ Μπάρμπας-Δεληγιάννης.

«Φασκέλωσε τοὺς Ἰταλοὺς, ποῦ φέρουν ἀναγούλα
καὶ ἐσπάστηκαν τὰ μούτρα των ἀπὸ τὸν Ρὰς-Ἀλούλα,
φασκέλωσε τὸν βλάκα Βλάνκ, τὸν Κρίσπη τὸν Κρισπῖνο,
καὶ κάθε θεατρίνο,

μὴν παρατρέψ τῶν Ἰταλῶν τὰ σαχλομακαρόνια
γιατὶ τὸ ντιλικάτο σου θὰ πειραχθῇ στομάχι,
καὶ γύρισε 'στὸν τόπο σου καὶ ἀμόλαρε κανόνια
νὰ ξανασεῖσουν τὸν ντουιᾶ οἱ Μαραθωνομάχοι.»

Τέτοια μὲ γλύκα κελαῖδεῖ ὁ δόλιος τροβαδούρος
στῶν δανειστῶν τὸν μπόγια,
καὶ εὐθὺς ὁ σὺρ Χαρίλαος ἀνεστηλώθη ντῆρος
καὶ τοῦπε τέτοια λόγια.

«Μὰ ἴο σπέρο, κάρο μου, καὶ νὸν ρεταρντερό
ἐ καὶ ἰν μιὰ πάτρια μὲ πρώτο βενιρό»,
καὶ μίαν πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς πεντάλφαν ἀπευθύνων
ἐπῆρε τὰ μπαγάγια του γιὰ νάλθῃ 'στὰς Ἀθήνας.

Θεωράκης ὁ γλυκὸς γίνεται πολεμικὸς.

Δανειστῶν ἀπαιτήσεις θὰ ψάλλω,
εἶναι, φίλοι, σκοπὸς θλιβερός,
τοὺς μπουκῶ μὲ τὸνα καὶ τῆλλο,
πλὴν ἐλέγχους προβάλλουν σαληρώς.

Περисσεύματα τοὺς δίνω, ἀλλ' αὐτοὶ μὲ μπερμπατὰ
ἐλεγχὸ τοιλιπουρδίζουν 'στῆς Κορδόνας μου ταῦτιά
καὶ ἀκυρα, φωνάζουν ὅλοι, τὰ μεγάλα σου χερτιά
καὶ μὲ κάνουν πολεμάρχο καὶ μὲ βάζουνε φωτιά.

Πίσω 'πίσω, κομητάτα δανειστών φαυλεπιφάυλων,
ὄντ' ἀνάξια καὶ σταύλων...
γὰ χατῆρι σας ὡς τώρα δὲν ξεσπάθωσα κι' ἐγώ,
ποῦ πρὸς πόλεμον σφριγῶ,
καὶ γὰ πείσμα τῆς Εὐρώπης ἤμουν φίλος τοῦ Καλίφης,
ἀλλὰ τώρα πᾶς δὲν ἔχει κι' ἀνασπάσετε τὰ ξίφη
νὰ τοὺς κόψωμε γιὰ πάντα
καὶ τὰ πρῶτα τὰ τριάντα.

Ἱστορία τῶν Ἑλλήνων, σὺ τὸν Θόδωρο θὰ κρίνης
ὡς τσιράκι τοῦ πολέμου κι' ὄχι θρέμμα τῆς εἰρήνης,
σὺ θὰ πῆς πῶς γιὰ τὸν Ἄρην αἰωνίως ἐξεφύσσα...
μαῦρο φίδι θὰ τοὺς φάῃ ἂν μὲ πιάσ' ἡ πρώτη λύσσα,
καὶ περὶ τρομος ἐμπρὸς μας ἡ δυσώνυμος ἀγέλη
θὰ φωνάξῃ μόνον πέντε μὲς 'στὰ μάτια τῆς πῶς θέλει.

Νέον αἶσθημα πολέμου φλογεροῦ μὲ παραπῆρε...
κανονιοφόρος Ἄλφα μὲς 'στὸ Βερολῖνον σύρε,
κανονιοφόρος Βῆτα
μὲς 'στὴν Λόντρα τράβα ντρίτα,
κανονιοφόρος Γάμα μιὰ καὶ δηὲ μὲς 'στὸ Παρίσι,
ποῦ μαζεύτηκαν οἱ Κροῖσοι.

Ἄν ἐλέγχους μᾶς γυρεύουν τὰ μῆλα των καὶ μιὰ λύρα,
Νικολάκη τῶν Ναυτίκων, ἄς ἐκπλεύσ' ἡ μαύρη Μοῖρα,
ἔγινε λέσσα, ἔγινε μόλα
τὰ θωρακωτά μας ὅλα,
μπάμ καὶ μπούμ ἡ μπουκαπόρταις, τὰ ναυτοπούλα μας σβέλ-
σύρτε κανονιοφόροι Ἄλφα, Βῆτα, Γάμα, Δέλτα, [τα,
μὰ τί λέγω;... πῆρα ὁρόμο καὶ 'στὴν φούρια μου, πατρίς,
ἔεχασα πῶς ἔχεις μόνον κανονιοφόρους τρεῖς.

Ἡ Μπουμπουλίνα ἡ παλῆ θαλαμηγὸς τοῦ Βασιλῆα.

Ὁ Βασιλῆας μας ποῦ καὶ ποῦ 'στὸν Ναύσταθμο πηγαίνει
νὰ 'δῇ τὴν Μπουμπουλίνα του τὴν πολυζηλεμένη,
ὅπου προετοιμάζεται θαλαμηγὸς νὰ γίνη,
κι' ὡς ἐννοεῖτε τὸν παρὰ τὸ Κεντρικὸν τὸν δίνει.

Λοιπὸν μ' εὐφράδεια πολλή
ἐλέγανε 'στὸν Φασουλῆ
καμπόσοι θεονήστοικοι τῆς πείνας Βασιληάδες
γιὰ τοῦτο τὸ θαλαμηγὸν τοῦ Μεγαλειοτάτου
ὅτι τριάντα στρογγυλαῖς θὰ χρειασθῶν χιλιάδες
μονάχα πρὸς κατασκευὴν καὶ κόσμον ἀποπάτου.

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ τρυφηλὸς τοὺς ἔκοψε τὸν βῆχα
καὶ πλήρης πάθους ἔκραξε «ψυχὴ μου νὰ τὸν εἶχα,
καὶ 'στους Ρωμηούς νὰ 'φώναζα μετὰ πολλῶν φασκέλων
ὅτι τοὺς ἔχω 'στὸ παρόν, τοὺς ἔχω καὶ 'στὸ μέλλον.»

'Στοὺς φίλους μας Δανούς καὶ συγγενεῖς στενοῦς.

Ἐνα φύλλον τῆς Δανίας μὲ γερὸ βρισίδι λούζει
τοὺς Ρωμηούς τοὺς φουκαράδες καὶ τὸν τόπο τὸν μουφλούζη,
καὶ ξεχνᾷ πῶς βλαστᾷ Βασιλῆας παντοτεινός
εἰς τὸν Θρόνον τῆς Ἑλλάδος ὁ Γεωργάκης ὁ Δανός.

Δὲν ἐλπίζαμε 'στὸν τόπον, τὸν τοσοῦτον προσφιλῆ,
πῶς ὑπόληψιν δὲν χαίρει τῶν μουφλούζηδων ἡ χώρα,

τάκουσε κι' ὁ Περικλῆτος καὶ 'στὸν φίλον Φασουλῆ
τίμεο Δανούς, τοῦ λέγει, κι' ὅταν ἔρχονται μὲ ὄωρα.

Λὲς πῶς 'φάγαμε καὶ τούτων τῶν χαζῶν τὸ πιρνακόκι,
λὲς πῶς 'χάθηκαν καὶ τούτων τὰ κεφάλαια κι' οἱ τόκοι,
ἀλλ' ἄς εἶναι, δὲν πειράζει, προσφιλεῖς Δανιμαρκέζοι,
ἄς μὴν παύῃ κι' ἡ Δανία τοὺς Ρωμηούς νὰ περιπαίξῃ,
συνειθίσκαμε σὲ τέτοια
καὶ δὲν βάζομε σεκέτσια.

Οἱ Ρωμηοὶ δὲν θὰ κρυώσουν μὲ τὰ λόγια σας τὰ κρύα
κι' ἡ στρωμύλος των ἡ γλῶσσα δὲν θὰ βγάλῃ τσιμουδιά,
κι' ἂν 'θυμώσατε τφόντι, γιὰ πολλὴ μας τιμωρία
πάρτε 'πίσω τὸν Γεωργάκη, πάρτε 'πίσω τὰ παιδιὰ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἀλέξανδρος Φιλαδελφεύς, γνωστὸς λογὰς βαρβάτος
καὶ λάτρης τῆς ζωγραφικῆς, ἐκόσμησεν ἐσχάτως
τὸν Ἅγιον Γεώργιον μὲ θαυμαστὴν εἰκόνα,
χωρὶς κανένα παλαιὸν κι' ἀσκητικὸν κανόνα.
Εἰκὼν ἀδρᾶς συλλήψεως καὶ πρωτοτυποτάτης,
κι' ὁ μέγας Ἰουλιανὸς ἂν ἦτ' ὁ Παραβάτης
χάριν αὐτῆς καὶ μόνον
ἤθελ' εὐθὺς τὸν διωγμὸν νὰ παύσῃ τῶν εἰκόνων,
κι' εἰκονοκλάσται σύγχρονοι ἀνέκραζαν πολλοί:
«τέτοιαις εἰκόνας μάλιστα... καὶ ποῖος δὲν τῆς φιλεῖ;»

Τί πλοῦτος Ἡμεροδεικτῶν εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου,
ὅλων λαμπρῶν εἰς σχήματα κι' εἰς χρώματα κι' εἰς εἶδη...
τί πράγματα, τί θαύματα, στουπρεῖ κάθε νοῦς,
δὲν ξαναβγῆκαν ἄλλοτε σὰν τοὺς ἐφετεινοῦς,
κι' ὁπότεν 'στὸ Γραφεῖο σου τοὺς πάρος καὶ 'στὸ σπῆτι
τότε δὲν χάνεις μοναχὰ Παρασκευὴ καὶ Τρίτη.

Γεώργης Παρασκευόπουλος, τὰ μάλα φλογερὸς
καὶ δὴ τῆς Ἀκροπόλεως συντάκτης γλαφυρὸς,
τὰ τρανταχτὰ Τὰ ξείδια του ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδει
καὶ μόλις τὰ διαβάσετε θὰ θέλετε ταξεῖδι.

Ἰωάννου τοῦ Λαμπρίδου Ἀποικί' Ἑλληνικαί,
συγγραφὴ σπουδαιοτάτη, ἐμβριθὴς, σοφὴ, καί... καί...
προτιμότερον δὲ κρίνω κι' ἕνα βράδυ νὰ μὴ φᾶς
ἢ τοιαύτας νὰ μὴν ἔχῃς πολυτίμους συγγραφάς.

Ὁ Παναγῆς Κουταλιανός,
ὁ νέος ἥρως ὁ χλινός,
τὴν αὐτὴν Κυριακὴν μετὰ τὸ μεσημέρι
θὰ δώσῃ μιὰ παράστασι, ὅπου δὲν θάλλῃ ταῖρα
καὶ τοῖς ἐστὶν 'στὸ Θέατρον τοῦ Τσόχα, συμπολίται,
τοῦ γίγαντος Κουταλιανοῦ τὰ θαύματα νὰ 'δῇτε.

Ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῆ τὸν ἀμακοντοράκι
«ποῦ ράβεται, τὸν ρώτησε, καὶ γίνεσαι καθάρακι;»
κι' ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε καὶ μ' ἐρωτᾶς, κυνῶπα;
«ὅχι, γιὰ τὴν φοβὴν σου τῶπα
πῶς 'στὸν κύριον Γιάννη ντύνωμαι, 'στὸν μάστορα Ἀιδονόπουλο,
γιὰ αὐτὸ, μοῦσε, τοῦ φαίναμαι τῆς μόδας ἀργοντόπουλο,
μὲ κορσὺν τὰ φαλλιδία του, μὲ ράβουν τὰ βελόνια του,
καὶ σὺρε, κακομοίρη,
νὰ 'δῇς 'στὰ καταφώτιστα καὶ θαυμάσια σαλόνια του
ἐφετεινὸν κασιόρι,
καὶ χονδρικά καὶ φιλικὰ σταλίσματα καὶ λούσα,
ποῦ νὰ τὰ ψάλλῃ δὲν ἔμπορεῖ καμμιὰ τῆς μόδας Μοῦσα,
καὶ σάλπισε τὴν ἐγγὺν του κι' ἔως 'στὰ τετραπέρατα
ἀφ' οὗ τῆς μόδας τζόβενα κάνει κι' ἐμᾶς τὰ τέρατα.